

Els veïns de Rocabruna reclamen adequar les mines de les Ferreres per a ús turístic

És un laberint de galeries quilomètriques a Camprodon que van ser descobertes pels romans al segle III abans de Crist

CAMPRODON| XAVIER VALERI

mines de les ferreres (roca-bruna-Camprodon) Un especialista s'endinsa dins de les mines explotades del segle III aC fins el 1962.

Restes de minerals que encara hi ha dins les galeries. Els romans feien galeries circulars sense elements de subjecció. Hi havien de passar esclaus.

Els veïns de Rocabruna han reclamat l'adequació i obertura al públic de les mines de les Ferreres, al peu de Montfalgars, a la serra del Vernadell. També demanen que un cop convertides en una atracció, l'Ajuntament de Camprodon es faci càrrec del manteniment. Es tracta d'un laberint format per quilòmetres de galeries soterrades, enmig de les quals hi ha un es?tany soterrani. Els veïns, encapçalats pel mestre, Fermí Bobi, demanen que l'Ajuntament asseguri les mines i les faci visitables.

Ara, l'accés és molt difícil de detectar perquè les entrades estan amagades al bosc. De moment, els veïns han fet un recull d'informació històrica i una visita organitzada, en la qual van participar unes 17 persones. La darrera visita va descobrir la perillositat d'accedir-hi en solitari o en grup, si no és amb la companyia de persones experimentades. La iniciativa dels veïns compta amb el suport del Grup Mineralògic Català. Aquesta entitat realitza estudis a les mines des de fa anys. Els estudiosos consideren interessant convertir una part de les mines en atracció visitable. Aconsellen que només se n'obri una part al públic i que es tanquin les zones que poden ser perilloses per gasos o desprendiments. Per la seva banda, l'Ajuntament de Camprodon treballa en els tràmits legals per l'obertura al públic de les mines.

Els primers explotadors de les mines van ser els romans, els quals en treien plata, segons els estudiosos, les van descobrir al segle III aC. Els romans feien galeries circulars per evitar estructures de sosteniment. A més, construïen galeries de desguàs per drenar els punts que quedaven inundats. De l'època dels romans n'ha quedat la llegenda, segons la qual al costat de l'estany soterrani hi ha un tresor.

Durant l'alta edat mitjana no hi ha documentació referent a l'explotació de les mines, però sí que hi ha constància que la zona de Rocabruna tenia molts més habitants que els 80 actuals.

El principal testimoni de la presència humana és el castell de grans dimensions que domina el territori. Per sustentar uns senyors que el 1478 van tenir un gran protagonisme en la Guerra Civil catalana hi havia d'haver molta gent. Pere Desbac (governador del castell de Rocabruna) forma part de la història de la literatura catalana per les violentes lletres de batalla que va mantenir amb Pere Galceran de Cruïlles de Calonge. A més era senyor d'Orriols i d'altres punts de l'Empordà i dins de Rocabruna havia arribat a mantenir uns 700 militars medievals al castell. D'aquella època hi ha constància de la desaparició de les poblacions d'Els Nous Sants, Miralles i l'Avellanadell. Eren nuclis de població dependents del castell i propers a l'actual església de Rocabruna.

La desaparició d'aquests pobles, segons la tesi de Manuel Bassa al Butlletí del Centre Excursionista del 1932, són les lluites remences i la guerra amb França per la possessió del Rosselló a finals del segle XV. Segons Bassa exposa el butlletí, "Aquesta vall que rodeja el castell de Rocabruna, clau d'una vastíssima extensió del Pirineu, va entrar al segle XV, com una de les contrades més importants de Catalunya.

De fet, és una zona amb moltes coves documentades que constaten una presència humana molt antiga. Manuel Bassa enumera 17 coves, la major part de les quals van ser usades a la prehistòria.

La constància documental de les mines de les Ferreres comença als segles XIV i XV. En aquesta època treien ferro, quars i coure. D'aquella baixa edat mitjana n'han quedat escales, i bancs edificats a l'interior, túnels d'unió, i els alineaments exteriors de les runes.

Les mines estan situades a una hora i mitja de camí del castell de Rocabrúna (1.000 metres), en fase de rehabilitació.

Els veïns volen refer el que ells consideren el camí medieval que juntava el nucli actual de Rocabrúna amb el castell. També volen que s'adeqüi el camí cap a les mines. Hi ha constància que a les mines treballava gent de Molló, Salarsa, Monars, Beget i Bolós (Ripollès-Alta Garrotxa).

Al segle XVIII (Joan Domènech-Beget i la seva rodalia) un veí de Saragossa tenia permís per buscar-hi plata, coure i vernís (galena). Després d'estar un temps sense explotació, el 1932 es van reemprendre les extraccions de minerals. Van adequar una carretera perquè hi poguessin pujar camions directament des de Camprodon. Treien sulfurs de plom, de coure i de ferro, de coure, i de ferro. Per explotar la mina van arribar a Rocabrúna i Beget treballadors d'Andalusia i de Galícia. L'explotació de les mines es va acabar el 1962.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2012/09/13/veins-rocabruna-reclamen-adequar-mines-ferreres-turistic/581140.html?utm_source=rss